

Objektivt skal der inden for den juridiske persons virksomhed være begået en overtrædelse. Om fortolkningen af udtrykket »inden for« henvises til betænkningens kap. 6 og 7. Det fremgår heraf, at overtrædelser, der begås af ansatte i forbindelse med arbejdets udførelse, som hovedregel må anses for begået inden for virksomheden, men at der på den anden side kan forekomme overtrædelser begået af ansatte, som må anses for så fremmede eller uvedkommende i forhold til den juridiske person, at overtrædelserne objektivt ikke kan henføres til den juridiske persons virkefelt.

Det er endvidere en betingelse, at overtrædelsen subjektivt kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer *eller* den juridiske person som sådan. Med formuleringen fremhæves en dobbelthed i ansvarsbedømmelsen med hensyn til de subjektive ansvarsbetingelser. Bedømmelsen kan enten angå enkeltpersoners forhold (1. led) eller den juridiske person som sådan (2. led). I almindelighed vil en overtrædelse, der er begået inden for rammerne af en juridisk person, kunne tilregnes ledelse og/eller ansatte og dermed være omfattet af 1. led. 2. led vil formentlig navnlig have selvstændig betydning ved kumulerede fejl, hvor overtrædelsen ikke kan tilregnes enkeltpersoner som følge af de pågældendes ringe andel eller ringe uagtsomhed i relation til overtrædelsen.

Spørgsmålet om, på hvilken måde overtrædelsen skal kunne tilregnes (som uagtsom, eventuelt som groft uagtsom eller som forsættelig), beror på de subjektive krav i relation til den pågældende straffebe-stemmelse. Er strafansvar for den pågældende overtrædelse f.eks. betinget af (mindst) grov uagtsomhed, er det denne tilregningsform, der skal lægges til grund ved vurderingen af, om de subjektive betingelser for at pålægge en juridisk person strafansvar er opfyldt. Hvis strafansvar undtagelsesvis er betinget af forsæt, vil strafansvar for den juridiske person forudsætte, at overtrædelsen kan tilregnes enkeltpersoner som forsættelig.

Ikke enhver person med den fornødne tilregnelser i relation til en overtrædelse inden for den juridiske person vil kunne pådrage den juridiske person strafansvar. Det kræves, at den pågældende skal være »knyttet til« den juridiske person. Denne betingelse er klart opfyldt, når der er tale om ledelse og ansatte, jf. betænkningens kap. 6. Fejl begået af personer med en anden tilknytning til den juridiske person kan dog efter omstændighederne også pådrage den juridiske person strafansvar, f.eks. i tilfælde, hvor eksternt bistand er knyttet til en virksomhed på en sådan måde, at den pågældende må anses for at have handlet på virksomhedens vegne. Der henvises her-

om til betænkningens kap. 7.

Til stk. 2

Bestemmelsen i stk. 2 indeholder en særregel, hvorefter statslige myndigheder og kommuner alene kan straffes i anledning af overtrædelser, der begås ved udøvelse af virksomhed, der svarer til eller kan sidestilles med virksomhed udøvet af private. Denne begrænsning, der indebærer, at offentlige myndigheder ikke kan ifalde kollektivansvar i anledning af overtrædelser, der begås som led i myndighedsudøvelse, f.eks. ved udstedelse af en ulovlig tilladelse, svarer til, hvad der allerede gælder i dag. I tilfælde af overtrædelser i forbindelse med myndighedsudøvelse vil der som hidtil alene blive spørgsmål om personligt strafansvar for de ansvarlige enkeltpersoner.

Til nr. 2

Den foreslåede tilføjelse i straffelovens § 51, stk. 3, indebærer en lovfæstelse af det almindelige udmålingsprincip, at der ved bødens fastsættelse også tages hensyn til den opnåede eller tilsigtede fortjeneste eller besparelse. Tilføjelsen vil ikke blot gælde for udmåling af bøder, der pålægges juridiske personer, men også for bøder, der udmåles over for enkeltpersoner.

Der henvises til betænkningens kap. 11 om sanktioner m.v. (s. 153-167) og til pkt. 2.8. og 3.1. i de almindelige bemærkninger ovenfor.

Til nr. 3

Efter den foreslåede ny bestemmelse i § 52, stk. 8, kan den bødefældte – uanset om det er en fysisk eller en juridisk person – ikke kræve bøden betalt eller erstattet af andre. Bestemmelsen tager navnlig sigte på tilfælde, hvor den bødefældte kan gøre gældende, at en anden ud fra erstatningsretlige synspunkter helt eller delvis skal erstatte det tab, som betalingen af den idømte bøde udgør for den bødefældte. Bestemmelsen afskærer i sådanne tilfælde den pågældende fra at kræve bøden erstattet.

Bestemmelsen gælder alene for den bødefældte og omfatter således ikke en eventuelt bødehæftende person, dvs. den fysiske eller juridiske person, der civilretligt hæfter for betalingen af den bøde, der er pålagt det umiddelbare strafsobjekt. § 52, stk. 8, udelukker derfor ikke, at en bødehæftende, der har betalt bøden for den bødefældte, kan afkræve den bødefældte beløbet. Om dette kan ske, må bero på en fortolkning af den pågældende bødehæftelsesbestemmelse.

Der henvises til betænkningens kap. 12 og til pkt.